

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/398/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112201021
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2013:7112201021.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO: 35 724 803, proti žalovanému O. R., H. T. P., U. XX, o zaplatenie 4 750,79 € istiny s prísl., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Važecká 16, IČO: 42 176 778, o odvolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu 19C/216/2012-33 z 12.9.2012 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka. Žalobcovi sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania a vedľajší účastník nemá právo na ich náhradu.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, vrátil žalobcovi súdny poplatok 278,40 €, prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, v lehote 30 dní od doručenia právoplatného uznesenia, rozhodol, že žalobca vo vzťahu k žalovanému nemá právo na náhradu trov konania a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, o. i., že žalobca sa žalobou, došlou mu 13.1.2012, domáhal voči žalovanému zaplatenia 4 750,79 € spolu s úrokom z omeškania 13 % ročne zo sumy 3 319,39 € od 9.12.2006 do zaplatenia a trov konania, titulom dlžnej čiastky na zmluve č.156828621 zo 14.2.2005, že v priebehu konania, podaním zo 14.3.2012, vedľajší účastník oznámil vstup do konania s tým, že v konaní ho bude zast. advokát a, že žalobca podaním z 31.5.2012 zobral žalobu späť v celom rozsahu a žiadal konanie zastaviť a vrátiť zaplatený súdny poplatok. Reprodukoval podstatnú časť podania - späťvzatia žaloby a uviedol ďalej, že na jeho výzvu si vedľajší účastník v zákonnej lehote vyčíslil uplatňované trovy konania sumou 214,32 € za 1 úkon právnej služby (prevzatie a príprava zast.) vo výške 170,97 € + režijný paušál 7,63 € + 20 % DPH vo výške 35,72 € a o trovách konania navrhol rozhodnúť podľa § 142 ods.2 prvá veta O. s. p. Výrok o trovách konania oprel o § 146 ods.2 prvá veta O. s. p., v zmysle ktorého žalobca svojim dispozitívnym úkonom zaviniť zastavenie konania a je preto povinný ich znášať, preto o trovách konania rozhodol tak, že žalobca - ako účastník, ktorý zaviniť zastavenie konania - nemá právo na náhradu trov konania voči žalovanému a z dôvodu absencie návrhu na náhradu trov konania zo strany žalovaného o jeho trovách konania nerozhodol. Súčasne rozhodol, že náhradu trov vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva, a to v spojení s § 150 ods.1 O. s. p., keďže trovy, ktoré si uplatnil - trovy právneho zast. za 2 úkony (prevzatie a príprava, vyjadrenie) + za režijný paušál a 20 % DPH, nepovažoval v tomto konaní za účelne vynaložené. K dôvodom, pre ktoré aplikoval v danom prípade § 150 O. s. p. a na základe toho vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zast. nepriznal, uviedol, že podstatou vstupu vedľajšieho účastníka do predmetného konania v podobe združenia na ochranu spotrebiteľa je zabezpečiť žalovanému kvalifikovanú obranu proti žalobe, keďže v danom prípade ide nepochybne o spotrebiteľa, že je nepochybné, že v tomto prípade nie je možné uviesť, do akej miery by bolo nevyhnutné poskytnúť žalovanému predmetnú obranu zo strany vedľajšieho účastníka, pretože do dňa jeho rozhodnutia, z jeho strany neboli voči žalovanému urobené ani len prvotné úkony, pretože ešte predtým, než k nim súd vôbec mienil pristúpiť, žalobca zobral žalobu

späť a konanie musel z tohto dôvodu zastaviť, že za tejto situácie nemožno považovať zast. vedľajšieho účastníka v podobe advokáta od jeho začiatku za účelne vynaložené trovy, pretože v čase vstupu nebolo vôbec zrejmé, či sa žalovaný proti predmetnej žalobe bude nejakým spôsobom brániť, či jeho obrana bude kvalifikovaná a p. a, či vôbec bude súhlasiť s tým, aby na jeho strane vystupoval vedľajší účastník, že je nepochybné, že vedľajší účastník vstúpil do konania tzv. naslepo, nemajúc vlastne žiadne informácie o predmetnom konaní, preto musel počítať aj s tou možnosťou, že jeho účasť v konaní (a teda aj jeho prípadné trovy) nebude nevyhnutná, napr., ak sám žalovaný bude schopný sa kvalifikovane brániť alebo sa sám dá zast. advokátom alebo pôjde o prípad, kedy nebude dôvod niečo namietat voči uplatnenému nároku a p., a, že - podľa jeho názoru - v predmetnom konaní ide o takýto prípad, ktorý možno považovať ako prípad hodný osobitného zreteľa, pre ktorý posúdil trovy vedľajšieho účastníka v podobe trov právneho zast. za trovy neúčelne vynaložené a náhradu trov konania mu nepriznal vôbec. Vedľajší účastník podal včas odvolanie proti časti výroku uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Uviedol, že pri rozhodovaní o trovách v konaní, ktoré bolo skončené zastavením v dôsledku späťvzatia žaloby, je nevyhnutné posudzovať zásadne len procesné kritéria úspechu, či neúspechu účastníkov, že nebolo preukázané, aby žalovaný svojim správaním zapríčinil späťvzatie žaloby, na druhej strane žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu v celom rozsahu späť, čím procesne zaviniť zastavenie konania a pritom nedosiahol v súdnom konaní to, čo od žalovaného žiadal, preto tento stav je potrebné považovať za jeho procesný neúspech, že on, ako právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľov, vstúpil legitímne v súlade s § 93 ods.2,3 O. s. p. z vlastného podnetu do predmetného spotrebiteľského sporu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa, že takto zvolený procesný postup jeho vstupu do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa s jeho vstupom, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa o jeho vstupe do konania, jeho vstup do konania zák. v § 92 ods.2 O. s. p. totiž priamo predpokladá a, že jeho vstup do konania bol opodstatnený, pretože žalobca vzal žalobu späť až po jeho vstupe, ktorý bol účinným prostriedkom ochrany spotrebiteľa v súdnom konaní. Tvrdil, že uznesenie v jeho napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Podotkol, že môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania (aj bez vyjadrenia vo veci samej) pre žalobcu odradzujúco v tom zmysle, že uvedomujúc si neopodstatnenosť uplatňovaného nároku vzal svoju žalobu späť a konanie žiadal zastaviť, že po tom, čo mu je doručené oznámenie o jeho vstupe do konania, príp. po tom, čo jeho vstup do konania zistí iným spôsobom, plošne berie žaloby späť, že môže preukázať prípady, kde tento konkrétny žalobca vzal späť žalobu po vyhlásení rozsudku, v ktorom bol úspešný, dokonca paradoxne aj po tom, čo platobný rozkaz (ďalej len PR) nadobudol právoplatnosť a, že ukazuje sa, že samotný jeho vstup do konania, ako vedľajšieho účastníka na strane spotrebiteľa, je dostatočne účinným prostriedkom zabrániť dodávateľom porušovať spotrebiteľské práva. Citujúc znenie čl.7 ods.1 Smernice rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, tvrdil ďalej, že súd by mal z neho vychádzať a podporiť tento prostriedok účinnej ochrany spotrebiteľov v súdnych konaniach tým, že mu prizná náhradu trov konania, v opačnom prípade by jeho činnosť (ako nemajetného) mohla byť vážne ohrozená. Poukázal na to, že v prevažnej väčšine obdobných spotrebiteľských vecí vydávajú sudy PR, ktorými zaväzujú žalovaných spotrebiteľov na úhradu celej žalovanej sumy aj s prísl. a spotrebiteľa zaväzujú nahradiť žalobcovi trovy konania, že sudy pri priznaní trov dodávateľovi v PR, ktorý si navyše vedome uplatňuje premlčaný nárok, nemajú žiaden problém priznávať mu trovy konania, ktoré si dokonca v prevažnej väčšine vecí žiada dodávateľ priznať v nezákonnej výške aj za úkon právnej služby písomné podanie protistrane - pokus o zmier, ktorý je v rozpore s advokátskou tarifou, namiesto je teda otázka, prečo sudy nepovažujú za nehospodárne a neúčelné trovy právneho zast. tejto nadnárodnej finančnej skupiny pozostávajúcej zo 49 spoločností v takmer 30 krajinách, pričom len samotný žalobca zamestnáva 210 zamestnancov, pričom táto spoločnosť nemá problém zabezpečiť si vlastné právne oddelenie, pretože vymáhanie pohľadávok je jedným z hlavných predmetov činnosti žalobcu, napriek tomu, že jeho žaloby sú zhodné v tisíckach iných vecí, sudy nezisťujú účelnosť trov u dodávateľa, ale paradoxne uňho (bezmajetného), ktorého jediným cieľom a poslaním je ochrana práv spotrebiteľa, prečo by neúspešné spory žalobcu mali byť dotované z prostriedkov štátu, príp. z jeho z prostriedkov a čím si mal žalobca zaslúžiť takúto ochranu svojich záujmov. Zdôraznil, že pokiaľ by sa v praxi presadil názor upierajúci mu právo na zást., vzhľadom na predmet jeho činnosti, príp. vzhľadom k tomu, že 1 jeho členka má právnické vzdelanie, avšak právnu prax vôbec nevykonáva, potom by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi, napr. sudcov, prokurátorov, advokátov, ministrov spravodlivosti, predsedov vlád, ktorí sú právnikmi, čo by bolo v evidentnom rozpore s platným právom, ale aj s každodennou realitou. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru citovanú v najnovšom

komentári slovenského občianskeho procesného kódexu, pôvodne uverejnenú v časopise Soudní rozhledy 2/2002 na str.43, (Števček/Ficová, Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel, 2.vydanie, Praha: C.H.BECK, 2012, str.492) a uviedol, že táto agenda vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by túto agendu systematicky spracovávali, týka sa technického zabezpečenia, pracovných prostriedkov a pomôcok slúžiacich na jej spracovanie vrátane adekvátnych kancelárskych priestorov, že on nemá finančné prostriedky ani personálne obsadenie, teda nemá vlastný „aparát“, preto jedinou možnosťou na efektívne presadzovanie spotrebiteľských práv na našich súdoch je realizovanie jeho činnosti prostredníctvom advokátskych kancelárií, ktoré sú ochotné pracovať len za prísudok, že predpokladá, že súdu z jeho činnosti je zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebné na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa na jej konci v konkrétnej veci ukáže možno ako rutinná a jednoduchá, treba však vidieť koľko zhmotnenej práce je v množstve týchto jednoduchých vecí, že jeho cieľom je, aby sa spotrebiteľská agenda rozptýlila medzi čo najviac Združení, aby v každom konaní vystupoval za Združenie advokát a aby dodávatelia prestali nie v dobrej viere doslova skúšať súdy, aby im priznávali premlčané nároky, nároky z neprijateľných zmluvných podmienok a nároky po použití nekalých obchodných praktík a jeho cieľom je taktiež, aby sa táto súdna agenda zminimalizovala, čo dosiahne len vtedy, ak budú podporené účinné prostriedky na odradenie dodávateľov realizovať svoju doterajšiu prax na súdoch, ak však neriskujú ani len plnú náhradu trov konania, skúšať sa im stále oplatí a budú to robiť naďalej, že úplne ideálne by bolo, ak by mal „vlastný aparát“, odborne vzdelaný personál znály všeobecne záväzných právnych predpisov a judikatúry súdov (položil otázku, kto by však mal tento „aparát“ kvalifikovaných pracovníkov zaplatiť), že možno by sa dalo argumentovať, že má možnosť čerpať podporu od štátu a tu chcel poukázať na svoju reálnu skúsenosť: Podľa § 25 ods.6 zák.č.250/07 Z. z. má možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva, ale po opakovaných žiadostiach v priebehu posledných 2 rokov napokon Ministerstvo hospodárstva SR mu schválilo finančnú podporu 4 000 € (doposiaľ vyplatených 1 000 €), avšak takýto finančný príspevok pri objeme činnosti ním vykonávanej na podporu spotrebiteľov nepokrýva ani len poštovné výdavky, že takáto jeho zákonná možnosť čerpať finančné prostriedky na podporu svojej činnosti tu síce existuje, pretože je výsledkom transpozície právnych aktov EÚ do nášho legislatívneho prostredia, avšak realita praxe je úplne iná a podpora štátu je skôr v rovine iluzórnej, než skutočnej, že prax mu potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom mu poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, pretože spotrebiteľ často nevyhľadá ani advokáta, ani jeho a ak áno, tak len výnimočne, že do konaní vstupuje voči dodávateľom, ktorí - podľa jeho skúseností - najviac porušujú spotrebiteľské práva, že po doručení žaloby a príloh v zmysle § 93 ods.4, § 79 ods.4, § 114 ods.2 O. s. p. vec analyzuje a v konaní náležite právne argumentuje (pýtal sa, či ide o náhodu, že práve v konaniach, do ktorých vstúpil, sú žaloby brané späť aj bez jeho vyjadrení), že nemožno mať žiadne ilúzie o ušľachtilých pohnútkach žalobcu vo vzťahu k späťvzatiu žaloby, žalobca veľmi pragmaticky, v snahe nenavyšovať vo svoj neprospech trovy konania a zachrániť podstatnú časť zaplateného súdneho poplatku, berie žaloby späť na súdoch, kde vstupuje do spotrebiteľských konaní, pretože si je dobre vedomý, že doslova zahľucuje súdy desaťtisícami žalôb o premlčané spotrebiteľské pohľadávky aj o pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok a pohľadávok vzniknutých po použití nekalých obchodných praktík a, že prečo by mal štát, reprezentovaný súdnou mocou, benevolentne tolerovať takúto nekalú prax žalobcu. Poznamenal, že často je mu vytykávané, že v súdnych konaniach iba vznáša námietky premlčania, že bol by rád, ak by sa prijala taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by súdu umožnila v súdnych konaniach proti spotrebiteľom prihliadať na premlčanie pohľadávky ex offa alebo spotrebiteľa prinajmenšom poučiť o možnosti premlčanie namietat, nie je totiž presvedčený, či aktuálna vnútroštátna právna úprava podľa § 101 a n. O. z. v spotrebiteľských právnych veciach je v súlade s čl.169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 Charty základných práv EÚ, že v súčasnej dobe však vnútroštátna právna úprava neumožňuje súdu prihliadať na premlčanie ex offa, preto to robí on, ako Združenie na ochranu práv spotrebiteľov a v každom spore, v ktorom žalobca žaluje premlčaný nárok, vznáša námietku premlčania, že je jeho povinnosťou chrániť spotrebiteľa aj pred premlčanými nárokmi dodávateľov, že žalobca s odstupom viacerých rokov uplatňuje na slovenských súdoch pohľadávky voči spotrebiteľom, ktorí sa tak dostávajú do nevýhodného postavenia najmä v súvislosti s nezachovaním dôležitých listín, vzniká tak nezanedbateľné nebezpečenstvo, že priemerný spotrebiteľ sa v súdnom konaní nedokáže efektívne brániť, napr. aj vznesením námietky premlčania, že aj v spotrebiteľských konaniach sa predsa žalobca musí správať obozretne a žalovať iba nepremľčané pohľadávky, pretože jeho vstupom do konania už nenájde len neinformovaného a rezignovaného spotrebiteľa, ale rovnocenného partnera, že aj v spotrebiteľských konaniach musí platiť staré rímske pravidlo „VIGILANTIBUS IURA SCRIPTA SUNT“. Poukázal i na to, že súdu sa nepodarilo doručiť mu žalobu a jej prílohy, preto sa vo veci nemohol relevantne vyjadriť, je však zrejmé, že v konkrétnom prípade bol dostatočne odradzujúcim pre žalobcu uplatňovať premlčanú pohľadávku už samotný vstup

do konania. Vytýkal súdu, že pri nepriznaní jeho trov postupoval v rozpore s legislatívou EÚ, judikatúrou SD EÚ, v rozpore s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou, a - citujúc čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl.38,čl.47 Charty základných práv EÚ - tvrdil, že o odôvodnenosti priznania jeho trov svedčí aj novelizované znenie § 137 O. s. p. (citoval ho), ktoré bolo s účinnosťou od 1.1.2012 doplnené zák.č.332/11 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi (citoval z dôvodovej správy k nemu) a, že novelizovaná právna úprava zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22.12.2010 vo veci C-279/09 (aj z neho citoval), že v zmysle uvedeného dokonca Krajský súd (ďalej len KS) v Prešove svojim uznesením 3Co/131/2011-85 z 13.1.2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa a ustanovil vedľajšiemu účastníkovi, ktorým bola tiež právnická osoba zameraná na ochranu spotrebiteľa advokáta, pričom konštatoval, že nie je možné nedôvodne a bez akýchkoľvek logických súvislostí podmieňovať spôsobilosť občianskeho združenia na vykonávanie predmetu svojej činnosti odbornosťou v odbore právo, že sú to práve združenia na ochranu spotrebiteľov, ktoré majú právo v súlade so zák. chrániť a presadzovať oprávnené záujmy spotrebiteľov (§ 3 ods.4,§ 25 zák.č.250/07 Z. z. o ochrane spotrebiteľa), že európska legislatíva a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ a na nich nadväzujúca vnútroštátna právna úprava, preferujú činnosť združení v rámci ich zákonných oprávnení, že občianske združenia na ochranu spotrebiteľov si v prevažnej miere zakladajú samotní občania poškodení nekalými praktikami a neprijateľnými zmluvnými podmienkami v štandardných formulárových zmluvách dodávateľov a často pri nedostatku organizačného a finančného zabezpečenia chránia práva prevažne nemajetných spotrebiteľov, ktorí rezignujú na obranu svojich práv, pretože nemajú dostatok prostriedkov na advokáta a tým na rovnocenný priebeh súdnych konaní, že ak by mu (ako nemajetnému) bolo odmietnuté právo na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo jeho nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch, že účelnosť trov vynaložených na právnu pomoc možno odvodiť z čl.47 ods.2 Ústavy (aj z neho citoval), že ústavný rozmer práva účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore vyplýva z nálezov Ústavného súdu SR (napr. II.ÚS78/03,II.ÚS31/04, II.ÚS56/05, IV.ÚS147/08, II.ÚS122/09), že trovy právneho zast. treba považovať v každom prípade za účelne vynaložené trovy, že každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zast. advokátom a toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky, bez ohľadu na to, že voľba miestneho advokáta by bola spojená s menšími trovami, než udelenie plnomocenstva zást. mimo mesta alebo obce, kde účastník konania býva (Ján Mazák, Ľudovít Šoltýs, Trovy konania v civilnom procese, Mimoriadne vydanie Bulletinu slovenskej advokácie,1997,str.53), že samotná skutočnosť, že má principiálne právo na náhradu trov konania, nie je - dúfa - sporná, napriek tomu si dovoľil poukázať na rozsudok 5Cdo71/2010 z 9.6.2010 NS SR, ako aj na najnovšie komentáre k O. s. p.: Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár - I. diel,2. vydanie, Praha: C. H. Beck,2012,str. 331, príp. Drápal/Bureš a kol. Občiansky soudní řád I, Velké komentáře, 1. vydání: C. H. Beck,2009,str.607, že aj renomovaný právny portál www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> uverejnil 4.7.2012 na svojom webovom sídle rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 17Co/87/2011-71 z 25.4.2012 a rozhodnutie KS v Prešove 7Co/34/2012 z 28.3.2012, z ktorých vyplýva právo vedľajšieho účastníka na náhradu trov konania, že aj najnovšia rozsiahla judikatúra KS, s ktorou je napádané uznesenie v diametrálnom rozpore, vychádza zo správnej a náležitej aplikácie vnútroštátnych noriem, ale aj právnych aktov Únie a judikatúry NS SR, ÚS SR, SD EÚ a ESĽP, že k tejto problematike má k dispozícii desiatky aktuálnych rozhodnutí KS a len príkladmo chcel poukázať na niektoré z nich (uviedol sp. zn. a dátum vydania 9 uznesení KS Košice, 18 uznesení KS Prešov, 6 uznesení KS Banská Bystrica, 1 uznesenia KS Žilina, 1 uznesenia KS Trenčín a 2 uznesení KS Nitra a poznamenal, že ktorékoľvek z cit. rozhodnutí odvolacích súdov na výzvu súdu obratom predložil). O dôvodnosti a účelnosti náhrady trov vedľajšieho účastníka aj v tzv. „drobných sporoch“ poukázal na uznesenie KS v Košiciach 9Co/59/2012-69 z 30.4.2012 a považoval za užitočné poukázať aj na niektoré ďalšie argumenty odvolacích súdov v týchto rozhodnutiach: uznesenia KS Nitra 9Co/172/2012-137 z 23.8.2012, KS Banská Bystrica 16Co/186/2012-103 z 28.6.2012, 15Co/92/2012-69 z 10.5.2012, 13Co/193/2012-138 z 30.7.2012, 13Co/200/2012-159 z 8.8.2012, KS Trenčín 17Co/220/2012-104 z 18.7.2012, KS Prešov 7Co/31/2012 z 30.4.2012, 1Co/8/2012-74 z 31.5.2012, KS Košice 9Co/101/2012-84 z 31.7.2012 a KS Žilina 8Co/258/2012-127 z 31.7.2012 (zo všetkých citoval). Tvrdil ďalej, že aj on, ako občianske združenie zložené prevažne z laikov v oblasti práva, ktoré je pripravené dôsledne presadzovať a chrániť aj v súdnych konaniach oprávnené záujmy spotrebiteľov, má právo vystupovať proti dodávateľom na základe princípu „rovnosti zbraní“, práve preto je zast. advokátmi, ktorí sú ochotní takéto zast. realizovať, že aj keď neprijateľnosť zmluvných podmienok a posudzovanie nekalých obchodných praktík vyhodnocuje súd v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ ex offio, nemôže poučiť spotrebiteľa o premlčaní, príp. mu dávať návrhy k náležitej právnej argumentácii proti dodávateľom a, že jeho vstupom do konania sa žalobca zrazu v súdnych konaniach začína ocitáť v postavení, v ktorom nachádza rovnocenného

partnera v riešení právnych otázok, súvisiacich s prebiehajúcimi spormi, pretože samotní spotrebiteľia sa nedokážu náležite brániť a často na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov z dôvodu svojej neinformovanosti, príp. nedostatku prostriedkov na právne zast. rezignujú, že v predmetnej veci sú uplatňované nároky proti spotrebiteľovi a teda je nutné použiť normy spotrebiteľského práva, aj výkladové pravidlá ich aplikácie, že základnou filozofiou spotrebiteľského práva je pozitívny zásah štátu, ktorým je kompenzovaná zjavná nerovnováha medzi dodávateľom a spotrebiteľom v kontraktačnom procese, že tento pozitívny zásah štátu realizuje zákonodarná moc spotrebiteľskou právnou úpravou, avšak nezastupiteľnú úlohu pri napĺňaní cieľov EÚ v rámci ochrany spotrebiteľa musí zohrávať aj súdna moc náležitou aplikačnou praxou a to aj v otázke rozhodovania o trovách konania subjektov, ktoré vystupujú na ochranu spotrebiteľov. Napokon uviedol, že mu vznikli v konaní trovy z titulu právneho zast. podľa vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Citujúc znenie § 146 ods.2 prvá veta O. s. p. a právnu vetu judikátu R49/1993, s poukazom na uvedené navrhol rozhodnúť, že napadnutý výrok uznesenia sa mení tak, že žalobca je povinný zaplatiť mu trovy prvostupňového konania 214,32 € a trovy odvolacieho konania 111,74 €, na účet jeho zást., do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s jeho právnou argumentáciou, navrhol, v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81), podľa § 109 ods.1 písm. c) O. s. p. prerušiť toto konanie a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach:1. Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou Združení na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania,2. a) Či sa má čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.47 v spojení s čl.38 ods. 1 Charty základných práv EÚ vykladať tak, že Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov patrí náhrada trov konania ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie súdneho sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl.6 ods.1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní vedľajším účastníkom,3.Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl.47 v spojení s čl.38 ods.1 Charty základných práv EÚ a čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov, napriek ich úspechu v súdnom konaní a nevyporiada sa s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené,4. Či právna úprava podľa § 142-§ 151 slovenského O. s. p. odporuje právu EÚ, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje a 5. Či čl.169 ods.1 Zmluvy o fungovaní EÚ a čl.38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktorá označuje právne zast. Zdrużenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Zdrużenia do konania dodávateľ zoberal žalobu späť. Uvedené otázky považoval za otázky zásadného právneho významu, pretože s poukazom na dôvody uvádzané v tomto podaní ide o otázku existencie a prežitia Združení, z týchto dôvodov považoval za mimoriadne dôležité predloženie uvedených prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru EÚ. Záverom uviedol, že zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym sudcom, je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva, je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak, tak len komunitárnym právom určenými spôsobmi, ktoré vyplývajú z judikatúry Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILFIT C-283/81, uznesenie ÚS SR z 28.7.2009, III.ÚS 207/09-31).

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu si dovoľil poukázať na to, že cieľom vedľajšieho účastníka je kolektívna ochrana spotrebiteľov, podávanie žalôb podľa zák. o ochrane spotrebiteľa (§ 3 ods.5 zák.č.250/07 Z. z.), zastupovanie spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní a vstup do spotrebiteľských sporov v pozícii vedľajšieho účastníka (§ 93 ods.2 O. s. p.) a zastával názor, že vedľajší účastník musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, že podľa údajov registrácie Ministerstvom vnútra SR samotný vedľajší účastník má v radoch členov, ktorí majú evidentne právnické vzdelanie, že podľa § 25 zák.č.250/07 Z. z. má pritom možnosť využívať

aj určenú podporu ministerstva, že tieto právne závery ustálil aj KS v Bratislave vo svojom rozhodnutí 5Co/26/2012, ako aj v rozhodnutí 3Cob/259/2011, ktorý v obdobných prípadoch nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zast., že ak by predsa len z nejakého dôvodu bolo nutné, aby bol vedľajší účastník zast. advokátom, tak bez práva na náhradu trov konania, lebo inak by nebol dôvod na jeho pripustenie, keďže by nevedel naplniť predmet svojej činnosti a, že z uvedeného je zrejmé, že zast. vedľajšieho účastníka je neúčelné a nadbytočné, že obdobný názor vyjadril aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/164/2012, že - ako vyplýva z dôvodovej správy k zák.č.384/08 Z. z. - cieľom novelizácie O. s. p. bolo posilniť ochranu spotrebiteľa v sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv a umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby, najmä združenia na ochranu spotrebiteľov a, že má za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Ďalej uviedol, že má z vlastných skúseností vedomosť, že vedľajší účastník vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu žalovaného a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania, že z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade, navyše viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu, čím konanie predlžuje a navyšuje trovy konania a, že rovnaký právny názor vyjadril aj KS v Košiciach v rozhodnutí 6Co/141/2012. Dovolil si poukázať tiež na to, že uvedenú činnosť by mal byť schopný účelne zabezpečiť aj samotný vedľajší účastník, že jeho paušálny vstup, zast. advokátom, do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zast., že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 17Co/91/2012 a vzhľadom na to, že vedľajší účastník udelil zást. generálnu plnú moc, z ktorej vyplýva, že advokát má vykonávať úkony právnych služieb bez ďalšieho konkrétneho pokynu vedľajšieho účastníka, je tu dôvodná pochybnosť, či on samotný má vedomosť o tom, že vstúpil do predmetného konania a, že z uvedeného je zrejmé, že nemohlo dôjsť k naplneniu podstaty úkonu právnej služby príprava a prevzatie, vrátane prvej porady s klientom. V zmysle uvedeného zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle § 150 O. s. p., že v predmetnom konaní nevystupuje ako splnomocnený zást. žalovaných, pričom títo o jeho vstupe do konania pravdepodobne ani nemali žiadnu vedomosť, čo vyjadril aj KS v Prešove v rozhodnutí 13Co/35/2012, ako aj v rozhodnutí 13Co/36/2012 a dovolil si upozorniť, že súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaložené a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, že obdobný názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II.ÚS78/03, ako aj KS v Banskej Bystrici v rozhodnutí 16Co/100/2012. Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní, v súvislosti s dôvodnosťou svojich trov konania, poukazuje na § 137 O. s. p., uviedol, že on však zastáva názor, že vstúpil do konania na strane žalovaného, že žalovaného v konaní nezastupuje, citoval právny názor KS v Prešove vyjadrený v rozhodnutí 13Co/40/2012, že obdobný právny názor vyjadril aj v rozhodnutí 13Co/35/2012, že z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať uvedeným ust., nakoľko toto priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zast. v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zároveň zastával názor, že ust. Charty základných práv EÚ, ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukázal vedľajší účastník sa týkajú všeobecnej ochrany spotrebiteľa a, že žiadne z predmetných ust. nepoukazuje na to, žeby sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zast. advokátmi a uplatňovať si náhradu trov konania, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľovi poskytovali priamo právnické osoby. Zastával názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho zast. dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a náhradu trov konania mu nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. Zastával názor, že v zmysle práva EÚ je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor EÚ nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť, a to ani v prípade, ak by bolo v rozpore s právom EÚ, nakoľko preskúmaním vnútroštátneho práva by prekročil svoje právomoci. V zmysle uvedeného mal za to, že priznanie náhrady trov konania

vedľajšiemu účastníkovi je výlučne v kompetencii vnútroštátneho súdu a, že obdobný právny názor vyslovil aj KS v Košiciach v rozhodnutí 9Co/70/2012 (aj z neho citoval). Zároveň si dovoľil poukázať na to, že vedľajší účastník sa prezentuje ako organizácia na ochranu spotrebiteľov, avšak z urputnej snahy o predloženie prejudiciálnych otázok na Súdny dvor EÚ, ohľadom jeho nároku na náhradu trov konania, možno nadobudnúť skôr dojem ochrany, najmä svojich záujmov, že v zmysle uvedeného má za to, že jeho návrh na predloženie prejudiciálnej otázky na Súdny dvor EÚ je nedôvodný a účelový, nakoľko posúdenie priznania náhrady trov konania patrí jednoznačne do právomoci vnútroštátneho súdu. Na základe uvedeného navrhol napadnutý výrok o trovách konania preskúmať a v zmysle § 219 O. s. p. potvrdiť. Zároveň si uplatnil trovy konania v odvolacom konaní vo výške 46 € s DPH, pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 36,85 € s DPH a režijného paušálu k právnomu úkonu vo výške 9,16 € s DPH.

Uznesenie, okrem výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, nebolo odvolaním napadnuté, nadobudlo právoplatnosť (§ 206 ods.1,3 O. s. p.), preto nebolo v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a uznesenie vo výroku o trovách vedľajšieho účastníka potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správne, jeho odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním stotožňuje, pretože dôvody napadnutého uznesenia sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, lebo podstatná časť v ňom uvedených skutočností, nemá pre rozhodnutie v prejednávanej veci nijaký právny význam.

V prejednávanej veci trovy vynaložené vedľajším účastníkom, pozostávajúce z trov právneho zast., nie sú v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania, preto ich nemožno považovať za účelne vynaložené. Je potrebné poukázať i na skutočnosť, že vedľajší účastník - vzhľadom na svoj cieľ - bol vytvorený na ochranu spotrebiteľa, že i podľa samotného § 9 bod 5. jeho Stanov sú jeho výdavkami výdavky na financovanie jeho účelu a výdavky na jeho správu, teda z uvedeného vyplýva, že samotný vedľajší účastník je spôsobilý a schopný chrániť záujmy spotrebiteľa. Vedľajší účastník má právo zvoliť si pri účasti v konaní zást., avšak takto vynaložené trovy nemožno považovať za účelné bránenie práva samotného účastníka v konaní. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, tak fyzickej, ako aj právnickej osobe, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana a hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v Čl.47 ods.2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc, že súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania a v tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti so svojim zast. v rámci zák. upravených možností, t. j. nie je vopred vylúčený z možnosti zvoliť si na svoje zast. advokáta, avšak tým, že sa mu neprizná náhrada trov konania - trov právneho zast., pretože sa nepovažujú za účelne vynaložené, lebo neboli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (nález II.ÚS 78/03 z 9.9.2004 Ústavného súdu SR), nie je porušené jeho základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl.47 ods.2 a 3 Ústavy SR. V prejednávanej veci nemožno urobiť záver, že zást. vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu. Znenie § 137 O. s. p. (účinné od 1.1.2012) síce medzi trovy konania zahŕňa i náhradu výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, avšak ide o náhradu výdavkov právnickej osoby, nie o odmenu za zast., ak je zástupcom advokát tejto právnickej osoby. Napokon treba dodať, že paušálny vstup vedľajšieho účastníka do všetkých konaní, v ktorých žalobca vystupuje, bez zreteľa na stav konkrétneho súdneho konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť jeho úkonov, nemožno považovať za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ svojej činnosti. S prihliadnutím na cieľ vedľajšieho účastníka, ktorým je ochrana a presadzovanie oprávnených záujmov spotrebiteľa, a na konkrétne okolnosti prípadu a to najmä skutočnosť, že vstúpil do konania ako profesná organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu, a splnomocnil na svoje zast. advokáta, hoci zo samotnej jeho podstaty vyplýva, že musí byť schopný pomáhať tomu účastníkovi konania, na strane ktorého vstupuje do konania, nemožno - ako už bolo uvedené - považovať jeho trovy za účelne vynaložené a tiež nemožno opomenúť skutočnosť známu odvolaciemu súdu z iných vecí, v ktorých je ten istý žalobca, ako v prejednávanej veci, že aj iné subjekty s rovnakým predmetom činnosti (cieľom) ako vedľajší účastník, vstupujú do toho istého konania na strane žalovaného ako vedľajší účastník a na svoje zast. splnomocňujú advokáta, čo nutne vedie k úvahe, že primárnou pohnútkou pre vstup do konania nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa. Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vedľajší účastník nemal v odvolacím konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nebola podľa § 150 ods.1 O. s. p. priznaná so zreteľom na dôvody hodné osobitného zreteľa, spočívajúce v povahe uplatneného nároku.

Návrhu vedľajšieho účastníka na prerušenie konania a požiadanie Súdneho dvora EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach nebolo možné vyhovieť.

Účelom a podstatou konania o prejudiciálnej otázke je podľa stabilizovanej judikatúry Súdneho dvora spolupráca vnútroštátneho súdu so Súdny dvorom pri výklade práva EÚ. Je vecou vnútroštátneho (všeobecného) súdu, pred ktorým začal spor a ktorý má zodpovednosť za rozhodnutie vo veci samej, posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nevyhnutnosť rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnej otázke na vydanie rozsudku vo veci samej, relevantnosť otázok, ktoré mu položí, ako aj to, či sú splnené predpoklady, za splnenia ktorých vnútroštátny súd konajúci o veci nemá povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku Súdny dvor. Povinnosť predložiť prejudiciálnu otázku nevzniká v každom prípade. Z primárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora vyplývajú viaceré výnimky z povinnosti predložiť prejudiciálnu otázku, konkrétne ak a) odpoveď na prejudiciálnu otázku by nemala žiadny význam pre vytvorenie právneho základu na rozhodnutie vo veci samej, b) ide o otázku, ktorá bola v skutkovo a právne podobnom prípade vyriešená Súdny dvorom alebo o právnu otázku, ktorá sa vyriešila v judikatúre Súdneho dvora bez zreteľa na to, v akých konaniach bola predložená (princíp „acte éclairé“) alebo ak c) je výklad práva EÚ taký jasný, že nevznikajú žiadne rozumné pochybnosti o výsledku (princíp „acte clair“). V prípade ak sú tieto podmienky splnené, všeobecný súd môže a musí aplikovať právo EÚ, resp. musí mu priznať účinky závislé, o. i. aj od druhu prameňa, v ktorom je predmetné pravidlo vyjadrené, bez toho, aby sa musel obrátiť s prejudiciálnou otázkou na Súdny dvor.

V prejednávanej veci nevznikla potreba stanoviť hranice aplikovateľnosti únieového práva, nakoľko právna úprava vnútroštátneho slovenského práva dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu únieového práva.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.